



สรุปการวิจัย และขอเสนอแนะ

การวิจัยแบบการทดลองในเรื่องความจำระยะสั้นของคำที่มีความหมาย สรุปการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

ความมุ่งหมาย

1. เพื่อศึกษาความจำระยะสั้นของคำที่มีความหมายของเด็ก
2. เพื่อศึกษาความจำระยะสั้นของคำที่มีความหมายของผู้ใหญ่
3. เพื่อเปรียบเทียบความจำระยะสั้นของคำที่มีความหมายของเด็กกับผู้ใหญ่
4. เพื่อศึกษาความจำระยะสั้นของคำที่มีความหมายของเด็กเมื่อมีสิ่งรบกวน
5. เพื่อศึกษาความจำระยะสั้นของคำที่มีความหมายของผู้ใหญ่เมื่อมีสิ่งรบกวน
6. เพื่อเปรียบเทียบความจำระยะสั้นของคำที่มีความหมายของเด็กกับผู้ใหญ่เมื่อมีสิ่งรบกวน

วิธีดำเนินการวิจัย

ดำเนินการวิจัยโดยการทดลอง

ก) กลุ่มตัวอย่าง แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม

1. กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็ก เลือกเด็กชาย-หญิง ที่มีอายุระหว่าง 8-10 ปี จำนวน 40 คน ที่กำลังเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถมศึกษา
2. กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ใหญ่ ใช้นิสิต ชาย-หญิง จำนวน 40 คน ที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข) เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

1. เครื่องแทปและแทปบันทึกเสียง ที่บันทึกคำที่มีความหมาย เป็นคำภาษาไทย ที่มี 2 พยางค์ เป็นคำนาม และเป็นรูปธรรม ที่มีความหมายเฉพาะของแต่ละคำ การ

บันทึกคำแบงออกเป็น 2 การทดลอง คือ

การทดลองที่ 1 บันทึกการอ่านคำเป็นกลุ่ม ๆ กลุ่มแรกมี 4 คำ เมื่อจบคำสุดท้ายของกลุ่มแรกแล้ว จะเว้นเวลาไว้ให้เขียนคำที่ระลึกได้ จากคำที่เสนอไปในตอนต้น ประมาณค่าละ 6 วินาที โดยมีกริ่งสัญญาณบอกให้เริ่มเขียน และบอกหมดเวลา แล้วบันทึกคำในกลุ่มต่อ ๆ ไป ที่มีคำเพิ่มมากขึ้นกลุ่มละ 1 คำ จนกระทั่งหมดคำกลุ่มสุดท้ายที่มี 15 คำ

การทดลองที่ 2 บันทึกคำเป็นกลุ่มเช่นเดียวกัน แต่เป็นคำชุดใหม่ เมื่อจบคำสุดท้ายของแต่ละกลุ่ม จะบอกให้บอกเลข และตอบทีละคู่ รวมทั้งหมด 3 คู่ จากนั้นก็จะเว้นเวลาไว้ให้ระลึกและเขียนคำที่จำได้ จากคำที่บันทึกไว้ก่อนในตอนต้น และจะมีกริ่งสัญญาณเช่นเดียวกับการทดลองที่ 1 จนกระทั่งหมดคำกลุ่มสุดท้าย

2. กระดาษคำตอบ ที่เป็นแบบฟอร์มเฉพาะของแต่ละการทดลองเพื่อใช้เขียนคำที่ระลึกได้

ค) การปฏิบัติการทดลองเพื่อเก็บข้อมูล ให้กลุ่มตัวอย่างทั้งเด็กและผู้ใหญ่ได้รับการเสนอคำที่มีความหมายโดยการฟังจากเทปทั้งสองการทดลอง และให้เขียนคำที่ระลึกได้จากคำที่ได้รับการเสนอลงในกระดาษที่แจกให้ ตามช่วงว่างของเวลาที่เว้นไว้ในเทปของแต่ละกลุ่มคำ ในทั้งสองการทดลองตามลำดับ โดยแยกกระดาษคำตอบเป็น 2 ชุด สำหรับการทดลองที่ 1 และ การทดลองที่ 2

การวิเคราะห์ข้อมูล ได้จัดกระทำดังต่อไปนี้

- ก) หาค่าเฉลี่ยของความจำระยะสั้น หรือการระลึกได้ของแต่ละกลุ่มคำ
1. หาค่าเฉลี่ยความจำของเด็กในแต่ละกลุ่มคำในการทดลองที่ 1
 2. หาค่าเฉลี่ยความจำของผู้ใหญ่ในแต่ละกลุ่มคำในการทดลองที่ 1
 3. หาค่าเฉลี่ยความจำของเด็กในแต่ละกลุ่มคำในการทดลองที่ 2
 4. หาค่าเฉลี่ยความจำของผู้ใหญ่ในแต่ละกลุ่มคำในการทดลองที่ 2

7. ความจำระยะสั้นของคำที่มีความหมายของเด็กและผู้ใหญ่ เมื่อไม่มีสิ่งรบกวน ต่างกับเมื่อมีสิ่งรบกวนอย่างมีนัยสำคัญ ($F_{1,78}=52.84, p < .01$) และความจำของเด็ก และผู้ใหญ่เมื่อไม่มีสิ่งรบกวนจะดีกว่าเมื่อมีสิ่งรบกวน

ขอเสนอแนะ

เนื่องจากการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องความจำยังไม่แพร่หลายนักในประเทศไทย หากผลของการวิจัยในเรื่องความจำระยะสั้นของคำที่มีความหมายนี้จะ เป็นพื้นฐานในการวิจัยต่อไป หรือถ้าหากจะมีการทดลองค้นคว้าในเรื่องนี้ ใครจะเสนอแนะว่า

1. ควรใช้กลุ่มคำที่มีจำนวนเท่ากัน ซึ่งไม่ควรต่ำกว่า 15 คำ เพื่อศึกษาความจำระยะสั้น โดยถือเอาข้อค้นพบของมิลเลอร์ (1956) เป็นสมมติฐาน
2. ควรใช้กลุ่มคำที่หลากหลาย โดยเพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อย ๆ และกลุ่มสุดท้ายควรมีจำนวนคำเกินกว่า 20 คำ เพื่อศึกษากราฟ หรือ ค่าเฉลี่ยของความจำระยะสั้นของคำที่มีความหมาย เนื่องจากในการทดลองนี้ ได้พบว่า ค่าเฉลี่ยของความจำระยะสั้นมีแนวโน้มที่จะสูงขึ้นเรื่อย ๆ ตามจำนวนคำที่เพิ่มขึ้น
3. ควรใช้กลุ่มตัวอย่างที่มีหลายระดับอายุ เพื่อศึกษาความจำระยะสั้นของคำที่มีความหมาย ของคนที่มึระดับอายุต่าง ๆ กัน โดยถือเอาข้อค้นพบของ โพสท์แมน ที่ว่าช่วงความจำมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นตามระดับของอายุ
4. ควรศึกษาเปรียบเทียบผลของการรบกวนแบบย้อนเวลา (Retrospective Interference) โดยใช้ชนิดของสิ่งรบกวนที่แตกต่างกัน
5. ควรศึกษาเปรียบเทียบความจำระยะสั้นของคำที่มีความหมาย โดยแบ่งเป็น

3 การทดลองคือ

- ก) ใช้กลุ่มตัวอย่างระลึกคำทันทีหลังจากได้รับการเสนอไปเพียงครั้งเดียว
- ข) ใช้กลุ่มตัวอย่างระลึกคำหลังจากที่ปล่อยเวลาให้บทวนได้ x นาที
- ค) ใช้กลุ่มตัวอย่างระลึกคำหลังจากที่มีสิ่งเร้าใหม่มารบกวนนาน x นาที

ทั้งนี้เพื่อศึกษาเปรียบเทียบกับสมมติฐานตามทฤษฎีการสลายตัว (Decay Theory)

และตามทฤษฎีการรบกวน (Interference Theory)